
Három vers

FEHÉR FERENC

HIGANY

Télben táguló higany
bennetek mérem magam
s nem hozzátok nem általatok
Voltam mielőtt lettem az ki vagyok

Lehetnék ti ha akarnám
tükrötök foncsora amalgám
dúsító oldatokat
Elizzok itt de nem olvadok

Nem az melegít ami éget
Mégfagyhatnék bár elégek
A szó nem az ha lobog
Ki sem kell mondanotok

Ne engem — önmagad fogd át
behavazott kis ország
Górcsőben higany — bennem vacog
pólyákba göngyölt gondolatod

BOKÁLYOK

Annyi volt csupán:
behallatszott a kályhátok, Jancsikám,
s mint akit elmerült hajnalok szeléd
ostorpattintgatása terel,
szobád tündérkincsei közt
úgy indultam el —
mezítlábos mesebeli fiú,
de erdélyi sziklás görgetegek:

bokályaidd suhogása vezetett,
a bensejünkben gomolygó,
zokogó semmi,
a döbbenet, hogy nem vagyunk több,
csak ennyi,
s az elmúlás padkán
így fogunk egyszer mi is pihenni;
de lesz-e még tört-lomb-mozdulat
minket is áttemelni,
s lesz-e hang,
némaságunkra ráfelelni?

...Már nem azok a csöpp
szikra-ostorok tereltek:
akárcsak ott kint az a lángrakapott hasáb —
lobogtam, néztem székedről
ezt a szobába szorult,
agyagfénymáz-villogású,
megőrzött hazát.

LÁP

Mert kihűlt a föld — a hegyek felé mentem
Fickándoztak hozzám lángoló halak
S én csak mentem mentem tűzőzön-tereltem
Az első kísértés ónsúlya alatt

Úszott utánam hiábavaló zászlóm
A földiség sár-vér-verejték szaga
Csak fent tört rám e hegyhátas átlón
Szikós makacsságom sok herdált százada

Vettem volna be magam kvarcba kőbe
Most a vég miértje nem éget
Nem látnám sziklahomlokom redőzve
A távozásomba fült lápos mindenséget